

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **L. F. P. A.**
státní příslušnost X
pobytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2025, č. j. OAM-1703/ZA-ZA11-P09-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Ostravě, jímž byla věc postoupena k projednání a rozhodnutí věcně a místně příslušnému Krajskému soudu v Brně (dále taktéž „krajský soud“), se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví vymezeného rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2025, č. j. OAM-1703/ZA-ZA11-P09-2024 (dále jen „napadené

rozhodnutí“), jímž jí nebyla udělena mezinárodní ochrana ve smyslu § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný podrobně shrnul informace sdělené žalobkyní v řízení o udělení mezinárodní ochrany. V průběhu správního řízení vyšlo najevo, že tvrzeným důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR je vyhrožování, jemuž žalobkyně v Kolumbii čelila, neboť pracovala jako *sociální pracovnice*, která se snažila přimět mladé lidi, aby nerekrutovali do ozbrojených skupin. Současně žalobkyně uvedla, že jako dítě byla v roce 2002 uznána obětí ozbrojeného konfliktu. Za poslední důvod podání své žádosti žalobkyně označila skutečnost, že jí brzy vyprší platnost zaměstnanecké karty v ČR.
3. Žalovaný neshledal, že by příběh žalobkyně vyžadoval udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobkyně již při poskytnutí údajů jasně sdělila, že není politicky aktivní a nikdy nebyla v Kolumbii členkou žádné politické strany ani seskupení. V průběhu řízení žalobkyně *nemluvila o žádných politických či obecně jen veřejných aktivitách*, kterým by se v Kolumbii věnovala a kvůli nimž by měla jakékoliv potíže. Ve vlasti působila jen jako sociální poradkyně pro mladistvé. Žalovaný tak neshledal důvody k tomu, aby se oprávněně obávala návratu do Kolumbie kvůli uplatňování politických práv a svobod.
4. Současně žalovaný neshledal ani naplnění podmínek podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Pokud se týče tvrzení žalobkyně, že jí bylo dvakrát vyhrožováno příslušníky ozbrojené skupiny ELN (*N. L. A.*), kvůli tomu, že jako sociální pracovnice bránila rekrutování mladých lidí do ozbrojených skupin, žalobkyně jasně sdělila, že poté, co druhou výhrůžku v červnu 2023 vzala vážně, *s prací pro úřad skončila*. Od té doby až do jejího vycestování z vlasti v září 2023 již žádné problémy neměla, nikdo ji nekontaktoval ani nevyhrožoval. Její rodina se navíc ve stejnou dobu z města P. R., kde k vyhrožování docházelo, odstěhovala. Vše uvedené v souhrnu nasvědčuje tomu, že členové ELN již ztratili o žalobkyni zájem a nic jí nehrozí. Její tvrzení, že před pár měsíci navštívil dům její rodiny v Kolumbii člověk, aby zkontroloval, kde se nachází, žalovaný vyhodnotil jako účelové.
5. Žalovaný zdůraznil, že navzdory obavám z výhrůžek se žalobkyně nepokusila obrátit s žádostí o pomoc na kolumbijskou policii či jiné státní orgány. S ohledem na zprávy o zemi původu se pak v případě žalobkyně nabízelo i přesídlení do jiné části země, v níž skupina ELN nepůsobí, jak to ostatně učinil i zbytek její rodiny.
6. Z hlediska udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu pak žalovaný zejména uvedl, že hrozící vážná újma musí být *reálná a bezprostřední*, o čemž okolnosti příběhu žalobkyně nesvědčí. Jednak žalobkyně definitivně přestala vykonávat činnost, kvůli níž měla dříve potíže, jednak nevyužila dostupné vnitrostátní prostředky nápravy a raději obratem vycestovala z vlasti, přičemž již v tento moment disponovala *zaměstnaneckou kartou* opravňující ji k pobytu a výkonu pracovní činnosti v ČR. Z uvedených důvodů proto žalovaný mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil.

III. Žaloba

7. Žalobkyně namítala, že žalovaný její azylový příběh nedostatečně posoudil. Uvedla, že ve vlasti pracovala jako *sociální pracovnice*, jež pomáhala lidem v tzv. červené zóně s vyřizováním různých záležitostí. Zároveň pracovala s mladistvými, jež v Kolumbii často čelí náboru do ozbrojených skupin. Z toho důvodu se tudíž nacházela ve velmi zranitelné pozici a byl u ní podložen strach z pronásledování kvůli *příslušnosti k sociální skupině* ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. To bylo ještě umocněno tím, že žalobkyni bylo osobně vyhrožováno prostředníkem skupiny ELN přímo v jejím domě. Žalovaný její situaci zlehčil a nesprávně uzavřel, že jelikož žalobkyně svou poradenskou činnost ukončila, tak jí žádné nebezpečí nehrozí.
8. Žalovaný taktéž nesprávně posoudil politické aktivity žalobkyně, jež odůvodňují udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu. Její politické aktivity redukoval pouze na otázku, zda je či není členkou politické strany. Avšak již samotná práce sociální pracovnice v prostředí, ve kterém se žalobkyně vyskytovala, sama o sobě představuje *vyjádření politického názoru*. Žalovaný v průběhu správního řízení nevěnoval dostatečnou energii a pozornost pochopení obecné politické situace v Kolumbii, ačkoliv jde z hlediska řádného posouzení žádosti žalobkyně o zásadní otázku.
9. Žalobkyně se rovněž domnívá, že její situace svědčí o naplnění vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu. Kolumbie dlouhodobě bojuje s neschopností vlády bojovat proti ozbrojeným skupinám a gangům, přičemž na mnoha místech pravidelně dochází k vydíráním, únosům a zabitím, jež často nejsou nijak trestány. ELN je jednou z *největších ozbrojených organizací v Kolumbii* a představuje tak značné nebezpečí. Žalovaný se proto měl detailněji zabývat reálnou situací v regionu, odkud žalobkyně pochází, aby mohl hrozbu vážné újmy spolehlivě vyloučit. V tomto ohledu jsou jeho skutková zjištění nedostatečná.
10. Konečně žalobkyně namítala, že v Kolumbii lidé často *nemají možnost* obrátit se na bezpečnostní složky. Současně bylo úkolem žalovaného při hodnocení možnosti vnitřního přesídlení zjistit, jestli žalobkyně nebude čelit stejnému nebezpečí taktéž v jiných částech země. Žalobkyně proto navrhla, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

11. Ve **vyjádření** ze dne 9. 7. 2025 se žalovaný odmítl ztotožnit se žalobními námitkami s tím, že napadené rozhodnutí považuje za plně přezkoumatelné a zákonné. Uvedl, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a přijaté řešení reaguje na konkrétní okolnosti příběhu žalobkyně, jež neodůvodňují udělení azylu ani doplňkové ochrany. Žalobkyně byla v průběhu pohovoru *dotazována na všechny relevantní okolnosti* a měla možnost se vyjádřit. Tehdy nevyplynulo, že by se návratu do Kolumbie obávala z důvodu uplatňování politických práv či svobod. V žalobě vyjádřené obavy v tomto směru tak žalovaný vnímá jen jako účelovou polemiku, která nemá oporu ve správním spisu.
12. Současně v případě žalobkyně nelze hovořit o tom, že by mohla patřit k *samostatné sociální skupině* jen proto, že pracovala jako sociální pracovnice. Každá sociální skupina musí podle judikatury vykazovat specifické znaky, kterými se vyznačuje každý jednotlivec a které zároveň jednotlivci sdílí jako celek. Odlišnost sociální skupiny musí být vždy výrazná a musí být takové intenzity, že většinová společnost je schopna ji takto i vnímat. Žalovaný má za prokázané, že žalobkyně nevycestovala z Kolumbie kvůli

reálné obavě o svůj život, nýbrž výhradně s úmyslem pracovat v ČR, k čemuž si již předem obstarala zaměstnaneckou kartu.

13. V rámci **repliky** žalobkyně uvedla, že byla velmi aktivní obyvatelkou svého města, zapojovala se do mnoha iniciativ a bylo obecně známé, že je společensky i politicky činná. Není pravda, že se nevěnovala žádným veřejným aktivitám, poněvadž v Kolumbii pracovala jako dobrovolnice a sociální pracovnice v různých oblastech, pročež jí bylo také vyhrožováno. Žalovaný přitom *odmítl přijmout* fotografie a dokumenty, jež tyto činnosti dokládají, a v průběhu řízení žalobkyni zkrátil na jejich právech. Ke své replice proto žalobkyně přiložila rovněž řadu listinných důkazů a fotografií.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

14. Ve správním spisu se nachází kromě samotné žádosti o mezinárodní ochranu v ČR především záznam o poskytnutí údajů k žádosti a protokol o pohovoru k dané žádosti ze dne 30. 12. 2024. Na podporu své žádosti žalobkyně předložila i několik dokumentů ve španělském jazyce, jež žalovaný přijal jako materiály potvrzující její výpověď. Jelikož žalovaný nezpochybnil pravost těchto materiálů, s ohledem na hospodárnost řízení si neobstaral jejich český překlad a podpůrně k nim přihlédl. Součástí správního spisu je i potvrzení o zrušení pracovního poměru žalobkyně ve zkušební době ze dne 10. 12. 2024 či lékařská zpráva z Fakultní nemocnice Plzeň ze dne 17. 12. 2024, podle níž žalobkyně v ČR podstoupila potrat.
15. Za účelem zjištění současné bezpečnostní a politické situace v Kolumbii a vydání napadeného rozhodnutí založil žalovaný do správního spisu tyto podklady: Informaci MZV Nizozemska: Kolumbie: Zpráva o zemi původu: Nelegální ozbrojené skupiny, Bezpečnostní situace (překlad vybraných částí) z června 2024, Informaci OAMP: Kolumbie: Bezpečnostní a politická situace v zemi: Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 3. 9. 2024, jakož i Informaci MZV ČR: Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí ze dne 9. 9. 2024. S podklady rozhodnutí se žalobkyně osobně seznámila a následně se k nim vyjádřila přípisem doručeným žalovanému dne 30. 5. 2025, který si žalovaný nechal úředně přeložit. Ke svému vyjádření současně žalobkyně přiložila (bez bližšího vysvětlení) též několik barevných fotografií. Poté bylo vydáno napadené rozhodnutí, které je předmětem přezkumu krajským soudem v tomto řízení.

VI. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [viz § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a ve lhůtě podle § 32 odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
17. Krajský soud ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, jelikož účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili s ním výslovný nesouhlas) a zdejší soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
18. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů. Při posuzování věci krajský soud přihlédl rovněž k § 32 odst. 9 zákona o azylu, který provádí čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání

statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Krajský soud vycházel při přezkumu rozhodnutí ze znění zákona o azylu platného a účinného ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalovaného (srov. čl. II bod 5 přechodných ustanovení zákona č. 314/2025 Sb.).

19. Po pečlivém posouzení žalobních námitek krajský soud shledal, že žaloba **není důvodná**.
20. Pro lepší přehlednost ve věci zdejší soud předesílá, že azylový příběh žalobkyně sestává ze dvou (paralelních) dějových linií. První z nich reprezentují události z jejího dětství, kdy se žalobkyně v roce 2002 v Kolumbii stala (a byla i oficiálně uznána) *obětí ozbrojeného konfliktu*; posouzení této části příběhu žalovaným žalobkyně nerozporuje. Druhá, pro posuzovanou věc stěžejní linie, se vztahuje k pozdějšímu období jejího života, kdy měla žalobkyně *opakovaně čelit vyhrožování* ze strany členů ozbrojené (teroristické) skupiny ELN. Posouzení této dějové linie žalobkyně zpochybňuje, neboť má za to, že svou závažností dostatečně odůvodňuje udělení azylu, anebo alespoň naplnění podmínek doplňkové ochrany.
21. V kontextu žalobní argumentace se tedy krajský soud v rámci soudního přezkumu zabýval tím, (i) jestli žalovaný ve správním řízení řádně zjistil všechny rozhodné skutkové okolnosti (druhé části) žalobkyní předkládaného příběhu a (ii) zda tyto následně adekvátně vyhodnotil z hlediska zákonných podmínek pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, potažmo doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) a c) téhož zákona. Po přezkoumání obsahu správního spisu (zejména tvrzení žalobkyně učiněných v průběhu azylového řízení) zdejší soud dospěl k závěru, že žalovaný vyložil jednotlivé instituty mezinárodní ochrany v souladu s jejich smyslem a účelem a správně dovodil, že individuální okolnosti příběhu žalobkyně pro udělení azylu ani doplňkové ochrany v ČR nesvědčí. K tomuto závěru dospěl krajský soud na základě následujících úvah.

a) K neudělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu

22. Nejprve se krajský soud zabýval podmínkami pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Tento druh mezinárodní ochrany lze cizinci udělit v případě, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že je cizinec (resp. v minulosti byl) v zemi původu *pronásledován kvůli uplatňování politických práv a svobod*. Citované ustanovení vyžaduje splnění dvou základních podmínek. Předně je potřeba, aby cizinec ve vlasti čelil jednání odpovídajícímu svou intenzitou pronásledování. Musí se tedy stát terčem závažného porušení lidských práv či objektem jiného obdobně závažného jednání (viz § 2 odst. 4 zákona o azylu). Současně pak musí být spolehlivě prokázáno, že k takovému pronásledování došlo v příčinné souvislosti s tím, že cizinec v zemi původu uplatňoval politická práva a svobody.
23. Judikatura správních soudů přitom již v minulosti dovodila, že o pronásledování kvůli výkonu politických práv a svobod může jít např. tehdy, pokud je cizinci vyhrožováno policií mučením či uvězněním proto, že vyvíjí protirežimní publikační činnost (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2004, č. j. 3 Azs 1/2004-68), je-li cizinec zatčen policisty kvůli aktivní účasti na demonstraci organizované profesní skupinou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 1 Azs 422/2019-41) nebo pokud cizinec ve vlasti čelí policejní šikaně v podobě opakovaného předvolávání na policejní stanici a krátkodobého zadržování z důvodu veřejně projevovaných protirežimních

postojů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2022, č. j. 5 Azs 153/2020-63; všechny rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz).

24. V posuzované věci krajský soud (stejně jako žalovaný) ani ve výpovědích žalobkyně učiněných ve správním řízení, ani v informacích, které žalobkyně ke své žádosti poskytla, *neshledal dostatečně silné indicie* v tom směru, že by nebezpečí, jemuž žalobkyně za dobu svého pobytu v Kolumbii čelila (vyhrožování zabitím separatisty z ELN), mělo mít svůj původ v realizaci politických práv a svobod žalobkyně, resp. bezprostředně souviselo s jejím politickým přesvědčením. Minimálně v průběhu správního řízení (viz níže) k takovým úvahám dle krajského soudu neexistoval žádný objektivní důvod a nic nenavštěovalo tomu, že by azylový příběh žalobkyně svým půdorysem odpovídal kritériím § 12 písm. a) zákona o azylu.
25. V této souvislosti zdejší soud nutně připomíná, že žalobkyně k výslovnému dotazu žalovaného ohledně svého politického přesvědčení při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 30. 12. 2024 potvrdila, že *není politicky aktivní*, přičemž zároveň dodala, že v Kolumbii *nikdy nebyla členkou* žádné politické strany či jiného seskupení politického charakteru. Tato skutečnost přitom odpovídá i dalším žalobkyní v řízení poskytnutým informacím, z nichž nelze racionálně dovodit, že by žalobkyně během pobytu ve vlasti byla výrazně politicky aktivní v porovnání s jinými žadateli o mezinárodní ochranu a měla mít z tohoto důvodu potíže. V rámci poskytnutí údajů k žádosti žalobkyně k původu svých obtíží ve vlasti uvedla, že v Kolumbii pracovala jako *sociální pracovnice na úřadě* ve městě P. R. M. Upřesnila, že působila v tzv. červené zóně a její pracovní náplní bylo zejména ochránit mladistvé osoby, aby nerekrutovaly do ozbrojených skupin, protože jí mělo být příslušníky ELN vyhrožováno. Zcela totožným způsobem žalobkyně popsala svou pracovní činnost i při pohovoru k azylové žádosti dne 30. 12. 2024.
26. S přihlédnutím k tomu, že primárním zdrojem informací odůvodňujících udělení mezinárodní ochrany je v souladu s konstantní judikaturou *vždy žadatel* (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41, či ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004-40), dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný postupoval *nanejvýš logicky a v souladu se zákonem*, pokud na základě sdělení žalobkyně uzavřel, že ve vlasti nevykonávala žádnou politicky motivovanou činnost, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Zásadně *není úkolem* žalovaného jako správního orgánu domýšlet za žalobkyni možné azylově relevantní skutečnosti (či jejich souvislosti) a přebírat tak břemeno tvrzení, které v rozsahu potíží v zemi původu tíží výhradně žadatele o mezinárodní ochranu (srov. např. recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2025, č. j. 5 Azs 332/2024-48).
27. Z uvedených důvodů proto krajský soud považuje závěry žalovaného odůvodňující neudělení azylové ochrany ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu jako přiléhavé, dostatečně přesvědčivé a na rozdíl od žalobkyně v nich nespatřuje (zejména kvůli jejich stručnosti a kratšímu rozsahu) rezignaci žalovaného na jeho procesní povinnosti řádně zjistit skutkový stav věci, potažmo své rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodnit tak, jak to předpokládá § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. V tomto rozsahu nemá krajský soud vůči závěrům žalovaného žádné výhrady.

28. Jakkoliv prítom dôvody vedúce žalovaného k neudelení politického azylu žalobkyni vyznívaly ve správnom řízení jednoznačně a nic nevyžadovalo, aby se žalovaný touto problematikou blíže zabýval, v průběhu soudního řízení se situace změnila, jelikož vyplynuly na povrch dodatečné informace nasvědčující možné *politické dimenzi příběhu žalobkyně*. Konkrétně žalobkyně až ve své replice upřesnila, že její činnost sociální pracovnice a koordinátorky pro práci s mládeží v Kolumbii nebyla čistě výkonem zaměstnání, nýbrž ji vykonávala po určité omezenou dobu z titulu *volené funkce jako radní pro mládež*, do níž byla jmenována v roce 2022. Svá tvrzení dále žalobkyně v řízení před soudem podpořila konkrétními listinnými podklady a řadou fotografií. Tyto sice z převážné části (s výjimkou pár fotografií) předložila již ve správnom řízení, ale tehdy se omezila jen na jejich mechanické předání, aniž by alespoň náznakem žalovanému upřesnila, co jednotlivé podklady zachycují. Teprve v soudním řízení žalobkyně jednotlivé podklady slovně doplnila, zasadila je do kontextu azylového příběhu a vysvětlila jejich relevanci pro posouzení věci.
29. S ohledem na výše uvedené nově osvětlené skutečnosti tak krajský soud se vši obezřetností se zřetelem k čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice rovněž zvažoval, zda působení žalobkyně *v úředně volené pozici* sociální pracovnice lze považovat za výkon politických práv a svobod, a pokud ano, jestli lze k přihlédnutí k okolnostem případu původ výhrůžek členů skupiny ELN spatřovat právě v politické angažovanosti žalobkyně. Vědom si své povinnosti provést *ex nunc* úplné posouzení azylového příběhu žalobkyně krajský soud vyhodnotil i tuto rovinu případu, přičemž byl veden následujícími úvahami.
30. Zdejší soud má za prokázané, že žalobkyně ve vlasti nepůsobila jako běžná (terénní) sociální pracovnice a že část jejich aktivit souvisela i s jejím zvolením do funkce oblastní radní pro mládež. Ani tato skutečnost nicméně soud nevede k závěru, že by její působení mělo *stricto sensu* povahu výkonu politických práv ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Krajský soud uvádí, že podle výpovědi žalobkyně podpořené i dalšími listinnými důkazy spočívala její role primárně v praktické práci s mládeží v problémových či vyloučených lokalitách (tzv. červené zóně), tedy ve *výkonu odborných sociálně-poradenských úkolů*, jejímž cílem bylo odradit mladistvé, aby svou budoucnost dobrovolně spojili s místními ozbrojenými skupinami. Krajský soud proto nepochybuje o tom, že její působení coby sociální pracovnice bylo především výkonem zaměstnání, nikoli projevem jejího (soukromého) politického názoru či zastáváním konkrétního politického programu.
31. V situaci, kdy bylo cílem činnosti žalobkyně nejen „šířit osvětu“, ale i fakticky bránit rekrutování mladistvých do ozbrojených (zločineckých) struktur, je podle krajského soudu logické, že právě tato činnost byla příslušníky ELN vnímána jako překážka jejich aktivit. Žalobkyně svou činností fakticky snižovala (omezovala) jejich schopnost získávat potenciální nové členy, což se mohlo negativně projevit na jejich personální základně. Z tohoto důvodu se členové ELN opakovaně pokusili žalobkyni zastrašit a přimět ji, aby svou „ochranářskou“ činnost ukončila. Z uvedeného tak plyne, že motivem výhrůžek členů ELN nebyla politická orientace žalobkyně, ale především její faktická (terénní) činnost.
32. Krajský soud tedy uzavírá, že ani nově zjištěná úroveň příběhu žalobkyně nenásvědčuje tomu, že by žalobkyně v Kolumbii čelila pronásledování z důvodu výkonu politických

práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Její námitku proto krajský soud neshledal důvodnou.

b) K neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu

33. Současně žalobkyně rozporovala nesprávné posouzení podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Namítala, že jako sociální pracovnice poskytující ochranu mladistvým osobám před narukováním do ozbrojených skupin se nacházela ve velmi zranitelné pozici a byl u ní podložen strach z pronásledování kvůli příslušnosti k sociální skupině. Není výjimkou, že sociální pracovníci v Kolumbii čelí pronásledování a násilí a v souvislosti s výkonem své práce se nezřídka stávají i oběťmi únosů. Žalovaný podstatu této práce a s ní spojená rizika podle názoru žalobkyně zlehčil a posoudil nesprávně.
34. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu platí, že: „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“ Z citovaného ustanovení vyplývá, že tzv. prospektivní azyl lze cizinci v ČR udělit pouze tehdy, (i) je-li u něj prokázán odůvodněný strach z pronásledování a současně (ii) má tento strach svůj původ v některém ze zákonem stanovených azylově relevantních důvodů. Přitom platí, že tyto důvody jsou formulovány taxativně (úplně, konečně) a nelze je výkladem správních orgánů ani soudů, jakkoliv rozšiřovat či doplňovat (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 4 Azs 406/2004-148, či ze dne 14. 11. 2013, č. j. 5 Azs 12/2012-44).
35. V souzené věci je mezi účastníky řízení sporné především naplnění druhé zákonné podmínky, tedy otázka, zda obavy žalobkyně z pronásledování souvisí s některým ze zákonem stanovených důvodů – žalobkyně je přesvědčena, že její role sociální pracovnice pro práci s mládeží z ní činí v Kolumbii příslušnici (samostatné) sociální skupiny. Tento názor krajský soud nesdílí, přičemž při svém rozhodování vycházel zejména z následujících úvah.
36. Pokud se týče vymezení sociální skupiny ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, krajský soud předně uvádí, že vnitrostátní právní úprava obsažená v zákoně o azylu v tomto ohledu žádnou zákonnou definici neobsahuje. Potřebná výkladová vodítka při výkladu tohoto pojmu je proto třeba hledat v evropském právním prostoru, zejména tzv. kvalifikační směrnici (2011/95/EU) a na ní navazující judikatuře Soudního dvora EU. Na tomto místě krajský soud odkazuje na čl. 10 odst. 1 písm. d) kvalifikační směrnice, dle něhož tvoří skupina určitou společenskou vrstvu tehdy, jestliže příslušníci této skupiny sdílejí vrozený charakteristický rys či společnou minulost, již nelze změnit, či sdílejí charakteristiku či přesvědčení, které jsou natolik zásadní pro totožnost nebo svědomí, že daná osoba nemá být nucena, aby se jí zřekla, a dále tato skupina má v dotyčné zemi odlišnou totožnost, protože ji okolní společnost vnímá jako odlišnou (srov. též recentní rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-217/23, *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl v. A N.*, ze dne 27. 3. 2025; dostupný na <https://eur-lex.europa.eu/>).
37. Zdejší soud přitom dospěl k závěru, že v případě žalobkyně není splněna ani jedna z uvedených podmínek. Z hlediska podmínky *společných identifikačních znaků* zdejší soud konstatuje, že činnost sociální pracovnice spočívající ve výchovné práci s mládeží z povahy věci *nepředstavuje* vrozený charakteristický rys ani společnou minulost, již

nelze změnit, a současně se nejedná ani o takovou charakteristiku či přesvědčení zásadní pro identitu nebo svědomí, jichž by se osoba neměla být nucena vzdát. V případě výkonu sociální činnosti nejde o neodlučitelnou vlastnost (tj. integrální charakteristiku) osoby žalobkyně, nýbrž o výsledek svobodné volby povolání, kterou žalobkyně může v případě potřeby kdykoli změnit. Tento závěr dle krajského soudu jednoznačně dokládá i skutečnost, že žalobkyně po obdržení výhrůžkách v červnu 2023 práci sociální pracovnice ukončila a tuto životní epizodu definitivně uzavřela (viz protokol o pohovoru k azylové žádosti ze dne 30. 12. 2024). Není pravděpodobné, že by s odstupem několika let mohla být objektem zájmu pro organizované skupiny zabývající se rekrutováním mládeže, pokud už ve své původní profesi dávno nepůsobí.

38. Stran druhé podmínky (*odlišného vnímání skupiny okolní společností*) zdejší soud v souladu se závěry rozsudku Soudního dvora EU ve věci C-217/23, *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl v. A N.*, ze dne 27. 3. 2025, uvádí, že aby mohla být skupina uznána v zemi původu jako mající odlišnou identitu, musí být vnímána jako odlišná okolní společností *jako celkem*. Toto vnímání musí sdílet podstatná část jednotlivců tvořících společnost, nikoliv pouze pachatelé činů, které by mohly být kvalifikovány jako pronásledování ve smyslu kvalifikační směrnice. Vnímání pouze několika jednotlivců není z hlediska naplnění podmínky dle čl. 10 odst. 1 písm. d) kvalifikační směrnice rozhodující (srov. též rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-646/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, ze dne 11. 6 2024).
39. Zdejší soud konstatuje, že ze shromážděných informací o zemi původu ani z tvrzení žalobkyně nevyplývá, že by kolumbijská společnost považovala sociální pracovníky za specifickou či jasně vymezenou sociální skupinu. Dle zdejšího soudu neexistují *žádné indicie* v tom směru, že by tato profese byla ze strany většinové společnosti např. kvůli zvýšené míře rizika, které jsou vystaveni především sociální pracovníci působící v nebezpečných lokalitách či tzv. „první linii“, vnímána od ostatních skupin osob natolik odlišně, aby mohla naplňovat (přísná) kritéria sociální skupiny podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Pokud přitom žalobkyně v žalobě poukazovala na obecně zhoršenou bezpečnostní situaci v Kolumbii, která se dlouhodobě potýká s přítomností různých ozbrojených skupin, pak je třeba dodat, že tato situace dopadá stejnou měrou na *všechny skupiny obyvatelstva*, nikoliv výhradně na sociální pracovníky.
40. Aniž by zdejší soud chtěl snižovat bezpečnostní rizika spojená s (dnes již bývalým) zaměstnáním žalobkyně, dospěl k závěru, že samotná povaha práce sociální pracovnice v Kolumbii *bez dalšího automaticky nezakládá* příslušnost k sociální skupině ve smyslu čl. 10 odst. 1 písm. d) kvalifikační směrnice. V případě žalobkyně tudíž nebyla naplněna základní zákonná podmínka pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Námitka není důvodná.

c) K neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu

41. Konečně žalobkyně namítala, že splňuje též podmínky § 14 odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu, neboť jí v případě návratu do vlasti hrozí vážná újma. Tu žalobkyně spatřuje jak v konkrétním jednání členů ELN, tak obecně ve zhoršené bezpečnostní situaci v Kolumbii, která dlouhodobě čelí vysoké míře kriminality a trestné činnosti. Žalobkyně je přesvědčena, že své potíže nemůže efektivně vyřešit vnitrostátními prostředky nápravy.

42. Podle § 14a odst. 1 platí, že: „*Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.* Za vážnou újmu se pak v souladu s § 14a odst. 2 zákona o azylu, který je vnitrostátním odrazem čl. 15 kvalifikační směrnice, považuje *a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*
43. Z citovaného ustanovení vyplývá, že poskytnutí doplňkové ochrany v ČR je vůči udělení azylu subsidiárním institutem, který lze cizinci udělit tehdy, hrozila-li by mu po návratu zpět do země původu konkrétní vážná újma a současně cizinec nemá možnost hrozící újmě předejít využitím vnitrostátních prostředků nápravy. Jak přitom vysvětlil již žalovaný v napadeném rozhodnutí, judikatura správních soudů při výkladu podmínek doplňkové ochrany trvá na tom, aby vážná újma, jež cizinci v případě návratu do vlasti hrozí, byla *bezprostřední a reálná*. V případě žalobkyně to znamená, že musí skutečně hrozit riziko, že by po svém návratu do Kolumbie byla vystavena nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, příp. vážnému ohrožení v důsledku ozbrojeného konfliktu, a zároveň *není reálně možné*, aby se těmto nebezpečím vyhnula či je jinak odvrátila (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, ze dne 12. 12. 2013, č. j. 1 Azs 16/2013-20).
44. Po vyhodnocení výpovědi žalobkyně a jejich konfrontaci s informacemi o zemi původu dospěl zdejší soud k závěru, že příběh žalobkyně nevykazuje parametry, aby jí mohla být v ČR udělena doplňková ochrana. Při hodnocení *reálnosti hrozícího nebezpečí* považuje krajský soud za stěžejní sdělení žalobkyně, že jí bylo v minulosti příslušníky ELN vyhrožováno v souvislosti s její prací sociální pracovnice, neboť omezovala jejich náborové aktivity. Tuto činnost ovšem žalobkyně ukončila již v červnu 2023 a následně přestala pro úřad zcela pracovat. Od té doby ji členové ELN dle její výpovědi již nekontaktovali a nikdo jí dále nevyhrožoval. Skutečnost, že výhrůžky ustaly právě po ukončení jejího působení jako místní sociální pracovnice, dle krajského soudu jednoznačně nasvědčuje tomu, že členové ELN ztratili o osobu žalobkyně zcela logicky zájem a nemají reálný důvod dopouštět se vůči ní do budoucna jakéhokoliv protiprávního jednání. Takový vývoj událostí nepodporuje existenci bezprostřední reálné újmy a naopak ukazuje, že základ hrozby vůči žalobkyni pominul.
45. Obdobně jako žalovaný potom zdejší soud v případě žalobkyně shledal, že žalobkyně (nehledě na shora uvedené) má v případě návratu do Kolumbie k dispozici reálné možnosti, jak případné problémy s příslušníky skupiny ELN řešit. V tomto ohledu se přitom nabízí především *přesídlení do jiné části země*, kde skupina ELN aktivně nepůsobí, příp. zde její postavení není natolik silné, aby představovala pro žalobkyni adekvátní hrozbu. Krajský soud odkazuje Informaci MZV Nizozemska ze dne 14. 10. 2024 ve správním spisu, z níž plyne, že teroristická skupina ELN *nepůsobí na celém území Kolumbie*, nýbrž své aktivity vyvíjí pouze na území 23 (z celkově 32) kolumbijských departmentů, přičemž nejaktivnější je především v departementech lemuujících

tichomořské pobřeží a v oblasti podél kolumbijsko-venezuelské hranice. Za těchto okolností má zdejší soud za to, že pro případné přesídlení žalobkyně do bezpečnější části země je dostatek prostoru.

46. Současně krajský soud dodává, že dle sdělení žalobkyně se její rodina během pobytu v Kolumbii v minulosti opakovaně stěhovala z důvodu obtížných životních podmínek. Stejným způsobem postupovala i po výhrůžkách žalobkyni v roce 2023, kdy se přestěhovala z města Puerto Rico, přičemž podle žalobkyně se nyní její rodině daří dobře a po ekonomické stránce nijak nestrádá. Žalobkyně nenamítala nefunkčnost bezpečnostních složek země původu či omezený přístup k ochraně. S ohledem na tyto okolnosti proto případný přesun žalobkyně v rámci Kolumbie *nelze považovat* za požadavek nemožný či nepřiměřený (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-93, či ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74).
47. Konečně pokud se týče námitky žalobkyně, že žalovaný při hodnocení důvodnosti doplňkové ochrany nezohlednil *přetrvávající bezpečnostní problémy* v Kolumbii, krajský soud nutně připomíná, že mezinárodní ochrana včetně doplňkové ochrany je institutem individualizovaným a k jejímu udělení je nezbytné prokázat konkrétní a individualizovanou hrozbu újmy, nikoliv jen existenci všeobecného nebezpečí postihujícího stejnou měrou všechny obyvatele (viz i čl. 35 preambule kvalifikační směrnice). V případě, že by stačilo pouhé poukázání na celkově nepříznivé poměry v domovském státě, nemohla by mezinárodní ochrana nadále fungovat jako *selektivní* a *výjimečný* institut a zcela by ztratila svůj původní smysl. Zprávy o zemi původu založené ve správním spisu jsou v tomto ohledu dostačující. Zhoršená bezpečnostní situace v Kolumbii spočívající ve zvýšené aktivitě militantních skupin proto bez dalšího nemůže udělení doplňkové ochrany založit.
48. Krajský soud tedy uzavírá, že žalovaný vyhodnotil zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu správně a zohlednil všechny okolnosti, které žalobkyně v průběhu řízení uvedla. Pro své hodnocení si žalovaný obstaral dostatek zpráv o zemi původu, které zdejší soud s ohledem na jejich informační hodnotu považuje za *relevantní* i *přiměřeně aktuální*. Námitce žalobkyně ohledně nedostatečně zjištěného stavu věci proto krajský soud nepřisvědčil.
49. Na závěr krajský soud upozorňuje, že celým příběhem žalobkyně prostupuje *silná pobyťová linka*. Krajský soud opakuje, že žalobkyně již v okamžiku svého odjezdu z Kolumbie disponovala zaměstnaneckou kartou a do ČR přicestovala na nabídku zprostředkovatelské agentury za prací, tedy jednoznačně zejména z ekonomických důvodů. Ve správním řízení výslovně potvrdila, že o mezinárodní ochranu v ČR původně vůbec žádat nechtěla a učinila tak teprve v obavách z konce platnosti dosavadního pobyťového oprávnění. Tyto skutečnosti ve vzájemném souhrnu značně oslabují tvrzenou důvodnost obav žalobkyně z návratu do země původu a nahrávají pochybnosti, že podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně pojala především jako zákonný prostředek k legalizaci dalšího pobytu na území ČR.

VII. Závěr a náklady řízení

50. Jelikož krajský soud neshledal námitky žalobkyně důvodnými, žalobu v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

51. O náhradě nákladů řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení přímo u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. dubna 2026

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce